

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Ἀρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

3. Ὀδὸς Ἰμῆρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀπρωτοῦ τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῆ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ δὲ παρ' ἁπάσιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σάματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία **ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.**

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμόρφωσίν τῆς ἀποτελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. Πᾶσα ἀγγελία ἀφορώσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνσεις σφειλοῦσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματὸσήμερον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταβλάς.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διατὶ λιποτακτοῦν; Τί θά ἐπιφέρει τὴν ἀντίδρασιν; Πῶς λειτουργεῖ ἡ Σχολή.— Διὰ τὰς μητέρας. Ἐπιστολὴ πρὸς τὰ παιδιά (ὑπὸ τοῦ Ὀλγᾶς Κούζη).— Ἡ Χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας).— Αἱ Ἀπόκρυφα (ὑπὸ προσωπίδος φέρου).— Παῖδες Κωφίλοι.— Συναγαί.— Εἰδοποιήσεις.— Τὸ Ἄγριο Ἀγιάκλημα Ἐπιφυλλίς.

ΔΙΑΤΙ ΛΙΠΟΤΑΚΤΟΥΝ;

Διότι πρωτίστως δὲν ἀγαποῦν τὸν οἶκον· διότι δὲν ἔχουσι ἀρκετὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐστίαν· διότι δὲν εὐνεύθισαν νὰ συνδουλιζοῦν τὸ ἱερὸν πῦρ αὐτῆς. Καὶ ἐστία δὲν εἶναι μόνον ἡ γωνία, ἢ προσωρισμένη διὰ τὴν θερμότητα, ἢ ἐκπέμπουσα φλόγας θαλπερὰς καὶ τονίζουσα τὴν ποιητικώτεραν τοῦ κόσμου μουσικὴν κατὰ τὰς μακρὰς τοῦ χειμῶνος νύκτας. Ἐστία, κατὰ τὴν γενικώτεραν τῆς λέξεως σημασίαν, εἶναι πᾶσα γωνία τοῦ οἴκου, ἐν ἣ εἰσχωρεῖ τὸ φῶς τῆς ἀγάπης καὶ οὗου κυοφορεῖται τὸ θάλπος τῆς στοργῆς καὶ ἀναπτύσσεται ἡ ὠραία ἀρχὴ τῆς οικογενειακῆς ἀλληλεγγύης.

Ἡ Ἐστία διὰ τοῦτο εἶναι ἡ μυστηριώδης τοῦ οἴκου θεότης, ἢ ταπεινῶρων, ἢ ἀφανής, ἢ κρυβεῖσα ὀπισθεν τῶν χυτῶν τοῦ μαγειρείου καὶ τῆς ἀφανστεράς γωνίας τῆς αἰθούσης, ἀλλὰ καὶ ὀπισθεν τῶν ἐμακρίων καὶ ἱματιοφυλακίων μας καὶ ὀπισθεν τῶν ἐπίπλων καὶ βιβλιοθηκῶν μας, ἢ χωροῦσα πολλὰκις ἐντὸς δοχείου ἀνθέων καὶ ἐντὸς κυαθίσκου καφέ, παντοῦ τέλος ὀπθην μὲ ἐν σπινθηροβύλημα ἀγάπης καὶ μὲ ὀλίγας ἀκτῖνας στοργῆς ἢ μπορεῖ νὰ σκορπίζει χαρὰν καὶ νὰ διδῇ τὴν ἀγνὴν καὶ μεγάλην εὐδαιμονίαν εἰς τὰ μέλη τοῦ οἴκου.

Ἄλλ' ἡ λατρεία τῆς θεότητος ταύτης παραμελεῖται καὶ ἡ διακονεῖα αὐτῆς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς λευχειμονούσης παρθένου, τῆς ἀγνῆς Ἐστιάδος τῆς ἀρχαιοῦτος, τῆς ἀγρυπνούσης καὶ τὰς νύκτας ἀκόμη, ὅπως διατηρῆ ἀκόμηστον τὸ θεῖον πῦρ αὐτῆς, ἢ διακονεῖα αὐτῆς ἀνατίθεται σήμερον εἰς χεῖρας μισθωτάς, χεῖρας ἀγενεῖς καὶ βαναύσους.

Τὴν ποιήσιν, τὸ κάλλος, τὴν γοητείαν τῆς θεότητος αὐτῆς δὲν ἀσκειται σήμερον νὰ ἐνοῆ καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ ἡ μέλουσα τοῦ οἴκου δεσποῖνα ἀπὸ τὰ μικρὰ τῆς τῶν παιδικῶν ἔτη. Ὁ βίος ὑπὸ ἄλλας ταυτὰς φάσεις ἐγένετο σήμερον ἐξωτερικώτερος, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ἀπιστήμη καταδικάζει τὴν ζωὴν τὴν κλεισμένην ὡς ἐν φρουρίῳ τῆς ἀρχαίας ἐστιᾶδος.

Καὶ ἡ μὲν ἀπιστήμη ἔχει ἀδικίαν. Ὁ φυλακισμὸς τῆς γυναικὸς τῶν ἀρχαιότερων χρόνων, ἐρτῆς τῶν πασσαρῶν τοῦ γυναικείου οἴκου, ἐὰν ἐπέτυχεν κατὰ τὴν ἐμαρτυρίαν καὶ τὴν ἀντιδικαίαν τοῦ φύγου καὶ τῶν τέκνων, ὅπως ἐβίβαζε καὶ ἡμᾶς τὴν γυναικᾶ, κατὰ πολὺ, εἰς μηχανικὸν ὄργανον τῆς ἐμαρτυρίας αὐτῆς, ὁ δὲ ὁδὸς δὲ συνετέλει εἰς τὴν ἀρροκίαν ἀνάπτυξιν οὔτε τῶν φυσικῶν, οὔτε τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τῆς. Διὰ τοῦτο καὶ τότε παρετηρητο τὸ φαινόμενον, ἢ τὸ ὅποιον παρατηρεῖται καὶ σήμερον. Ὁ ἀνὴρ ἐλιποτάκτει ταχέως ἐκ τοῦ οἴκου καὶ ἔτι τακτικὸς θάμῶν τῶν αἰθουσῶν τῶν μεγάλων ἐταίρων, αἱ ὁποῖαι μὲ τὴν φυσικὴν καλλοπὴν των σπινθηρῶν καὶ μὲ ὀρφανὰ πνεύματα ἐπαγωγῶν καὶ εὐγενεῶν ἡθῶν καὶ τρόπων, ἢν ὀπανάως εἶχον αἱ ἐγνημοὶ γυναῖκες.

Αὐταὶ δὲν ἐλιποτάκτουσιν ὅπως αἱ σημεριναὶ, καὶ ἐπὶ τῆς καὶ ἐθίμας τῶν χρόνων ἐκείνων τὰς ἀπήγορεύσαν καὶ ἐπὶ ποιητικῆς ἀκόμη τῆς ἐξοδῶν καὶ τὴν ἐκτὸς τοῦ οἴκου ζωὴν. Ἄλλ' ἐγένοντο ταπειναί, μεμψιμοῖροι, μικρολόγοι, πολλακις δύστροποι καὶ κακαί, ὅστε συχνὰ πᾶν ἄλλο ἢ εὐχάριστος ἀπέβαιεν ἡ μετ' αὐτῶν συναναστροφὴ.

Ἄλλ' οἱ αἰῶνες ἐκτοῦ διεδέχθησαν τοὺς αἰῶνας καὶ ὁ βίος τῶν γυναικῶν ἠλλάξε φάσεις τῶνας, ὅστε νὰ ἀποβαῖν ἀδύνατος σχεδὸν ἢ ἀπαρίθμητος αὐτῶν. Ἡ Ρωμαῖα ἀπὸ δύστροπου καὶ μεμψιμοῖρου ἐγένετο σκληρὰ καὶ τυραννικὴ. Ἡ γυνὴ τοῦ Μεσαίωνος ἐξήθη εἰς κάποιον ὄψο· χάρις εἰς τοὺς χρόνους καὶ τὰ ἦθη τοῦ ἱπποτισμοῦ. Ἡ γυνὴ τοῦ 18ου αἰῶνος κατέριψε τὰ τείχη τῶν ἀρχαίων πόργων καὶ συνεδάσασεν

σθάνονται τὸν πόνον ὅσον καὶ οἱ ἄνθρωποι, εἶναι πολὺ διαφορετικὰ αὐτῶν, εἶναι βέβαιον λοιπὸν ὅτι οὐδὲν καλὸν ἀποτελεσμα δύναται νὰ προέλθῃ ἀπὸ τὴν τυραννίαν τῶν ζῶων, μόνον δὲ κακὸν διὰ τοὺς τυράννους αὐτούς.

Ἀγαπητὰ παιδιά, εἶναι ἐπικίνδυνον διὰ σᾶς τὰ ἴδια τὸ νὰ νὰ ἦθε σκληρὰ, διότι τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ αὐξάνει ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὅπως ὅλα αἱ κακίαι, ἐὰν δὲν τὰς δαμάσητε καὶ πολλάκις φέρετε τοὺς ἄνθρώπους εἰς κακὸν τέλος. Μάθετε νὰ ἦθε καλὰ πρὸς ὅλους καὶ πρὸς ὅλα, καὶ βεβαιωθήτε ὅτι τότε θὰ εἴσθε πάντοτε εὐτυχῆ.

Με πολλὴν ἀγάπην.

Ἡ φίλη σας
Κατὰ τὸ Ἀγγλὸν
Ὅλγα Κούζη

Ἡ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ἄλλὰ τὴν στενοχωρίαν τοῦ Κώστα διεδέχθη αἰσθημα καταπλήξεως καὶ σεβασμοῦ εὐθὺς ὡς, ἀκολουθῶν τὸν Τοῦρκο ὀδηγόν, εἰσῆλθεν ὀπισθεν τῆς Μαρίας, διὰ μιᾶς τῶν ἐγγύθι θυρῶν τοῦ ἐσωκόθρου εἰς τὸν κυρίως ναόν.

Εἰς κανένα ἄλλον ναὸν ἐκ τῶν μεγαλητέρων τοῦ κόσμου, οὔτε εἰς τὸν Ἅγιον Πέτρον τῆς Ῥώμης, οὔτε εἰς τὸν Ἅγιον Παῦλον τοῦ Λουδοῦν, ὁ Κώστας δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ, ὅ, τι ἦσθαι τὴν στιγμήν αὐτήν. Διότι εἰς οὐδένα ἄλλον ναὸν βασιλεύει ἀκραϊκὰ καὶ ἐπιβλητικῆ ἢ μεγάλη ἰδέα τῆς θεότητος ἔσον ἐδῶ. Οὔτε εἰκόνας ἁγίων, οὔτε ἀγάλματα, οὔτε χρυσὸς πολὺς, οὔτε ἄργυρος. Κάτι τι μέγα, κάτι τι μυστηριώδες, κάτι πλέον εἰς τὸ ποιητικὸν ἤμψος ὅλων τῶν συζεύξεων τῆς ἱερᾶς, κάτι τι ὡς μία ἰδέα ὑπερκόσμιος, ὡς μία γιγάντειος μορφή, ἄυλος, πληροῦσα ὅλον ἐκεῖνο τὸ μέγα κενόν, ἀπὸ τοῦ ἀπεράντου ὑποστέγου τοῦ μεγάλου κεντρικοῦ θόλου καὶ τῶν ἐπτὰ ἡμιθόλων μέχρι τῶν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ ναοῦ παρεκκλησίων. Τίποτε τὸ γήινον, τίποτε τὸ ἀνθρώπινον ἐδῶ. Οἱ ἀπὸ τῆς εἰσόδου θεώμενοι δερβίσι μετὰ τῶν εὐαρίθμων πιστῶν, οἱ ὅποιοι προσεύχονται ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος τοῦ ναοῦ, σὰς φαίνονται μικροσκοπικαὶ εἰκόνας ἢ ἀγαλμάτια, ἕως ἀποτελοῦντα ἐξαρτήματα τοῦ δαπέδου, ἢ αἰμαχία τῶν ψηφιδωτῶν μορφῶν, αἱ ὅποιαι φαίνονται ὡς ν' ἀπεξέστησαν ἀπὸ τῶν θόλων καὶ ἀπὸ τῶν ἐσωτοίχων τοῦ ναοῦ. Οὔτε φωνὴ ἀνθρώπου ἀπὸ ἐδῶ, οὔτε ἦχος ὀργάνων, οὔτε κώδωνες κῶν, οὔτε θόρυβος τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀνα τὰς ὁδοὺς κινήσεως. Εἰς ἀλλόκοτος ψιθυρισμὸς ὡς βόμβος ἐκατομμυρίων μελισσῶν, κάτι τι τὸ ὅποιον εἰς ὕψος πολὺ ὑπὲρ τὴν γῆν δύναται νὰ φωνασκῆ τις ἀνερχόμενος, ἰδοὺ ὅ, τι βλέπη καὶ ὅ, τι ἀκούη ὁ διὰ πρώτην φοράν εἰσερχόμενος εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας.

Ὁ Κώστας εἶχε μείνει καθηλωμένος ἐκεῖ ἀπὸ τὸ πρῶτον του βήμα. Ἡ Μαρία, ἡ ὅποια διὰ δεκάτην ἕως τώρα φορὰν ἤρχετο ἐκεῖ, εἶχε προχωρήσει καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ πάλιν, ἵνα τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν προσήλωσίν του ἐκεῖνην. Ἐλαμπεν ὅλη ἀπὸ χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν. Ἐνόμιζε τις ὅτι ἢ θρησκεία τῆς μεγάλης ἀληθείας, περὶ τῆς εἶχεν ὀμιλήσει πρὸ ὀλίγου, ἢ τὸ ἰδικόν τῆς ἐπιπέσεως καὶ ὅτι ἐθροιάμεινε προσηλυτίζουσα εἰς αὐτὴν τὸν ἄνδρα τῆς διὰ τῆς ἐπισκέψεώς των ἐκεῖνης εἰς τὸν ναόν.

Χωρὶς νὰ ὀμιλοῦν πάντοτε ἐπροχώρησαν ἕως τὸ μέσον τοῦ ναοῦ, ὅπῃθεν δύναται τις νὰ ἀντιληφθῇ ὅλην τὴν ἀρχιτεκτονικὴν αὐτοῦ μεγαλοπρέπειαν, ὅλον τὸν πλοῦτον τῶν ποικιλοχρῶμων μαρμάρων καὶ τῶν πολυτίμων πορφυριτῶν καὶ μαλαχίτων καὶ τῶν ἐκ γρανίτου στηλῶν καὶ τῶν μυριοσχημῶν τόξων καὶ τοῦ ποικιλομόρφου ρυθμοῦ, ὁ ὅποιος δὲν ἀνήκει εἰς καμμίαν ὠρισμένην κατηγορίαν καὶ ἐνθουμίζει πολὺ τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Μάρκου, τὴν μικροσκοπικὴν αὐτὴν Ἁγίαν Σοφίαν, ὡς τὴν εἶχεν ὀνομάσει ποτὲ ζέγος περιηγητῆς.

Τώρα ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης οἱ δερβίσι καὶ οἱ ἐκκλησιαζόμενοι Τοῦρκοι ἀνελάμβαναν πλέον τὴν ἀνθρώπινον ὑπόστασίν των, καθήμενοι σταυροποδοτὶ ἐπάνω εἰς ψάχος ἐστρωμένους εἰς τὰ μάρμαρα, μετὰ μακρὰ οἱ περισσότεροι λευκὰ γένειά των καὶ τὰ χρωματιστὰ ἀντριά καὶ καρτανιά των, τὰ ὅποια ἐποίκιλλαν ἀπὸ τοῦ ραβδόποῦ κυανοῦ μέχρι τοῦ κίτρινου πικρῶν. Ἄλλοι μὲ λευκὰ καὶ ἄλλοι μὲ χρωματιστὰ σαρκίνα ἤκουον μετὰ προσοχῆς τὸν ἀπέναντι αὐτῶν ἱμάκην, γέροντα λευκότριχα, ταῦ ὅποιοι ἢ κεφαλὴ ἐφ' ὅσον ἠρμήνευε τὰ ρητὰ τοῦ Κορανίου, ἐκινεῖτο ρυθμικῶς πρὸς τὰ ἔμπροσθ' καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ὡς ἄλλως τε ἐκίνουν τὰς κεφαλὰς των καὶ οἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν ἀκρωμένων.

Ἀπὸ τὸ σύμπλεγμα τῶν δερβισῶν, ὁ Κώστας ἔφερε τὰ βλέμματα πρὸς τὰ ἐπάνω, πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐκεῖνον τοῦ ναοῦ, εἰς τὸν ὅποιον δὲν δύναται νὰ ἀπεισῆ τις, χωρὶς νὰ καταληφθῆ ἀπὸ ὀλιγόν, τὸσον ὕψηλός εἶναι καὶ τὸσον τελεία εἶναι καὶ ἀρμονικὴ ἢ ἀρχιτεκτονικὴ του. Ἄλλὰ δὲν στηρίζεται λοιπὸν πουθενὰ τὸ γιγάντειον αὐτὸ κοίλωμα, εἶπεν ὡς μονολογῶν, καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ θόλοι καὶ τὰ ἡμιθόλια καὶ τὰ ἡμιπαῖρια καὶ τὰ τόξα καὶ αἱ καμπύλαι, ὅλον αὐτὸ τὸ ἀέρινον σύμπλεγμα ἔχει ἀκατηρήθ' ἐκεῖ μετὰ μαγικόν τι μυστήριον, ἢ μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, ὡς θὰ διυσιχυρίζετο ἡ νενέ, ἐὰν ἦτο ἐδῶ.

— Αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν ἔκαμε καὶ εἰς ἐμὲ τὴν πρώτην φοράν ὅπου τὸ εἶδον, ἀπήντησε χαμηλοφώνως ἡ Μαρία. Ὁ θόλος αὐτὸς εἶναι βεβαίως τὸ ὠραιότερον μέρος τοῦ ναοῦ, εἶπεν ὅ, τι ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἢ βυζαντινὴ ἀρχιτεκτονικὴ, ὡς καθαρὸν ἰδικόν τῆς τεχνικῶν ἔργων. Εἰς τὴν ὠραία καὶ ἀρμονικὴ τῶν θόλων αὐτῶν διάταξιν ὀφείλεται ἄλλως τε ὁ φωτισμὸς, αὐτοὶ οἱ ὑπόχρουσι καὶ ἀβεβαιοὶ χρωματισμοί, οἱ ὅποιοι σκορπίζουσι τὴν λαμπρότητα καὶ μεγαλειότητα τοῦ θεοῦ οἰκοδόμημα, τὸ ἐρημαθὲν σήμερον ἀπὸ τὸν πλοῦτον καὶ ἀπὸ τὴν ζωνὴν τὴν μεγάλην, ἣτις ἄλλοτε ἔπαλλον ἐδῶ.

— Ἄλλὰ, εἶπεν ὁ Κώστας, καὶ αὐτὰ ὅλα τὰ χρωματιστὰ σχοινιά καὶ αὐτὰ αἱ ἀλύσεις αἱ μονότονοι αἱ μακρὰί τὸσον, ὥστε νὰ χάνεται ἢ γραμμὴ τῆς ἀνεκρήσεώς των ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ θόλου μετὰ τὰς πρωτοτύπους αὐτὰς λυχνίας καὶ μετὰ τὰ φῶτα αὐτὰ τὰ ἀμυδρὰ, τὰ ὅποια μάλιστα ἀπ' ἐδῶ διακρίνονται ὡς ψυχρὰ νεκροταφείου κανδυλάκια, αὐτὰ τὰ σύμβολα τῆς νέας θρησκείας νομίζεις ὅτι ἀποπνέουσιν θειάσμα καὶ ὅτι χωρὶς καμμίαν ἀξίωσιν ἐκρημάσθησαν ἐκεῖ μόνον διὰ νὰ συμβολίζουσι τὴν ἐπὶ τῶν μεγάλων νεκρῶν πλανωμένην σήμερον πνοὴν ζωῆς, ἢ ὅποια ὀλίγον διαφέρει ἀπὸ τὸν θάνατον.

— Πρόσεξε, μὴ σὲ ἀκούσουν, εἶπεν ἡ Μαρία. Καὶ ὡς διὰ νὰ ἀποπλαγήτῃ πᾶσαν περιέργειαν—ἐν καὶ οὐδεὶς οὔτε προσεῖχε, οὔτε ἠνόει τὰ λεγόμενα—ἔστρεψε καὶ εἰδείκνυε τὰς δύο γι-

γαντείας πράσινας πλάκας, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀναγράφονται μετὰ παμμέγιστα χρυσα γράμματα στίχοι τοῦ Κορανίου. Ἄλλὰ καὶ ἐκεῖ ὕψηλὰ, εἶπε, καὶ εἰδείξε τὸ μέσον τοῦ θόλου, ὅπου ἀτελῶς ἀπεσβέσθη ὁ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ἐκ μωσαϊκῶν. Πάντο κράτωρ καὶ ἐκεῖ τὰ χρυσα αὐτὰ γράμματα, τῶν ὁποίων τὸ κάθε ἐν ἔχει ῥηκὸς ἐννέα μέτρων, ἐνὸς μάλιστα τὰ διακρίνομεν ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἐκεῖ ἀναγράφεται ἐν ἀληθῆς καὶ σοφῶν ρητόν, τὸ ὅποιον ὁ Μωάμεθ ὁ Β' εὐθύς ὡς ἐξεπρόρησε τὸν ναὸν ἐκήρυξε, ὡς προσευχὴν ἕως εὐχαριστήριον. Ὁ Θεὸς εἶναι τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐπανελάβε τὸν στίχον Τουρκιστὶ μετὰ ἔμφασιν τότε ὡς τὸ μακρόθεν παρακολουθῶν αὐτοὺς δερβίσις τὸν ἤκουσε. Τὸς ἐπλησίασε τότε καὶ τώρα μετὰ περισσότερον ἐνθουσιασμὸν καὶ ἤρχισε νὰ δεικνύῃ πρὸς τὰ δεξιὰ, πλησίον τοῦ Ἁγίου Βήματος εἰς ὕψος ἀρκετὸν, ὥστε μάλιστα ἐπιπέσοι ἄνθρωπος νὰ δύναται νὰ φθάσῃ ἕως ἐκεῖ, τὸ ἐπὶ τοῦ τοίχου σωζόμενον ἴχνος τῆς αἱματωμένης χειρὸς τοῦ Μωάμεθ τοῦ Β', ὁ ὅποιος ἐστηρίχθη ἐκεῖ, ἵνα συγκρατηθῆ ἐπὶ τοῦ ἵππου του, τοῦ πατῶντος ἐπὶ ἀνθρώπιναν σωμάτων καὶ ἐξαφανίζομένου ἐκ τῆς βοῆς τῶν ἐπιθανατίων θρηνῶν καὶ τῆς συγκρούσεως τῶν γαταγαγίων καὶ τῆς κατασυντριβείως τῶν χρυσῶν καὶ ἀδαμαντοκολλήτων εἰκόνων τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἐκπορήσεως τοῦ ναοῦ.

Καὶ ἐνὸς δ' ὁ δερβίσις ἐξήκολούθει νὰ ἐξηγήσῃ εἰς Τουρκικὴν πάντοτε γλώσσῃ, ὅ, τι οἱ Τοῦρκοι ἔχουν ἐκθέσει ἐκεῖ ὡς κειμῆλιον τῆς ἰδικῆς των θρησκείας, ὡς τοὺς δύο πολυτελεῖς καὶ ἀρχαιστάτους τάπητας, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ Μωάμεθ ἔκαμε τὴν προσευχὴν του, καθὼς καὶ τὴν ὀλόχρυσον ἐξέδραν τοῦ Σουλτάνου, μετὰ τὸ θαυμασιῶς ἐπεξεργασμένον κιγκλιδωμὰ τῆς ἡ Μαρίας ἀπεμακρύνθη καὶ πάλιν, μὴ ἐννοοῦσα ἢ ἀτελέστατα τὴν Τουρκικὴν καὶ ἐπιθυμοῦσα μνησθῆ μετὰ τὰς ἰδικὰς τῆς σκέψεις νὰ ἀναπαύῃ τὸ παρελθόν καὶ νὰ φωνάζεσθαι τὸν ναὸν ἐκεῖνον κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς μεγάλης δόξης του, καθ' ἃς ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας χριστιανῶν ἠεροῶντο ἐκεῖ τῆς μετὰ μοναδικῆς λαμπρότητος τελομένης θείας λειτουργίας.

Μέτα εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἐγένετο ἐπαναστάσις ἰδεῶν, καὶ ἡ ψυχὴ τῆς ἐπάλασε πρὸς τὰ αἰσθηματὰ, ὅ, τὰ ὅποια τὴν κατακλύζον, ὡς αἱ εἰδέαι αὐταὶ καὶ πονηραὶ, ὡς τὰς ἐλογεῖ τὴν ἐκυριεύσαν. Βεβαίως ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐπέτρεπε τὴν βεβήλωσιν αὐτῆν τοῦ οἴκου του, ἐὰν ἐπενεθῆεν εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν γηινῶν πραγμάτων. Καὶ βεβαίως δὲν ἔχει ἀνάγκη τοιοῦτου πλοῦτου καὶ τοιοῦτων ὀργίων πολυτελείας, ἵνα δοξάζεται καὶ λατρεύεται μετὰ πίστει, ἀνελογίζετο. Ἄλλ' ἔραγε ἢ πίστις τοῦ Ἰουστινιανῶν ἐπέτέλεσε τὴν ἱδρυσίν του γιγαντείου αὐτοῦ οἰκοδομήματος ἢ ἡ ματαιότης του καὶ ἡ διὰ τὴν ὑστεροφημίαν φιλοδοξία του! —

— Διὰ τί καθήνται, λέγει ὁ Κώστας, ὁ ὅποιος τὴν ἐπλησίασεν, ἀπαλλαγίς ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸν δερβίσιν, ὁ ὅποιος τὸν εἶχε σκοτίσει μετὰ τὴν φλυαρίαν του. — Διότι ἢ Μέρκκα εἶναι πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖ, ἀπήντησεν ἡ Μαρία ὀλίγον ἀφηρημένῃ.

— ὦ! ma chère, σὲ ἀπέσπασα ἕως ἀπὸ τὴν προσευχὴν σου διὰ τοῦτο ὀμίλεις μετὰ τοιστῶν τόνον, εἶπεν ὁ Κώστας μετὰ ξηρὸν ὕφος, τὸ ὅποιον ἐλάμβανεν, ὡς αἰετὸ ἀρυπνίζετο ἐν ἐαυτῷ ὁ Ἀνατολίτης. Νομίζεις κανεὶς ὅτι ὡς ἄλλη Πυθία μόνον ἀποφθεγματικῶς ἠμῶρες νὰ ὀμιλήσῃ;

Ἡ Μαρία, ἡ ὅποια δὲν εἶχεν ἐξοικειωθῆ μετὰ τὸν εὐμετάβλητον χαρακτῆρα τοῦ συζύγου τῆς, ἔμεινε κατάπληκτος καὶ ἠθροῦν ὡς κάτι νὰ τῆς ἐσφιγγε τὴν καρδίαν.

— Νομίζω ὅτι ἐθουμῶσαι διὰ τὴν παρατήρησίν μου; ἠρώτησεν ὁ Κώστας, περισσότερον τώρα δυσηρηστῆμένος.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ Μαρία, ἑτοίμη νὰ κλαύσῃ.

— Αἱ γυναῖκες εἴσθε ὅλα αἱ ἴδιαι, προσέθηεν ὁ Κώστας. Καὶ ἐπειδὴ ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐσκέφθη τί τὸν ἀνεμένεις τὸ σπῆτι του ἀπὸ τὰς ἀδελφὰς του καὶ τὴν μητέρα του, ἔγεινε διὰ μιᾶς περισσότερον γυροκόπος καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε κακὴν ἐκφρασιν: Ἴσως θέλεις νὰ φύγωμεν ἀμέσως; ἠρώτησεν.

— Ὅπως θέλεις, εἶπεν ἡ Μαρία, ἡ ὅποια ὅμως μετὰ δειλίαν προσέθηκε: ἐνόμιζε, ὅτι θὰ ἤθελε νὰ ἀναβῶμεν καὶ εἰς τὸν γυροαιωνίτην. Τὸ θέαμα ἀπ' ἐκεῖ εἶναι ὠραιότερον ἀκόμη.

— Τίποτε δὲν εἶναι ὠραῖον, ὅταν δὲν ἔχη κανεὶς ὄρεξιν καὶ ὅταν κἀμὸν ὅ, τι ἠμποροῦν διὰ νὰ τὸν φέρουν ἐκτὸς ἐαυτοῦ.

Ἡ Μαρία ἐνόμισεν, ὅτι ὁ Κώστας εἶχε παραφρονήσῃ εἰς ναὶ δύνατον, διότι ἦτο ὀλίγον ἀφηρημένῃ, νὰ ἐθεωρεῖτο τὸσον ἔνοχος καὶ νὰ ἤκουε τὸσον πικρὰς μωμρὰς. Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία, εἰς στιγμήν, καθ' ἣν καὶ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ του ἄρριψε νὰ φέρεται ὕψηλότερα, καθ' ἣν τὸ ἐπιβάλλον θέαμα τοῦ ναοῦ καὶ αἱ συνδεδεμένα μετ' αὐτοῦ ἀναμνήσεις καὶ ἡ εἰκὼν τῆς ματασότητος, ἣν ἐξεπρόσώπει ἢ παρῶσα κατὰ ἑστασίς του, καὶ τὸν σκληρότερον ἀνθρώπον ἀκόμη ἢ ἠδύνατο νὰ συκινῆσθῃ.

Αἱ ΑΠΟΚΡΕΣ

Δὲν εἰςτέρομεν διὰ τὴν Ἀπόκρεω ὀνομάσθη τρελλή. Ἴσως διότι ὁ αἰωνίως ἀχάριστος καὶ μεμψιμοιρὸς ἄνθρωπος, ἐπειδὴ δὲν εἶναι ποτὲ εὐχαριστήμενος, ἐσυνέθισε νὰ θεωρῆ λογικὸν πρῶγμα τὴν κατῆρεν καὶ τὴν λύπην καὶ τὴν δυσθυμίαν καὶ τὴν αἰωνίαν μεμψιμοιρίαν. Ἡ Ἀπόκρεω λοιπὸν, ἡ ὅποια μὴ διαθέτει εἰς χαρὰν καὶ ἀναλύσιν, ἢ ὅποια μετὰ τὸς χοροὺς καὶ τὰς διασκεδάσεις καὶ τοὺς μετεμψρισμένους τῆς μᾶς ἀναγκάζει καὶ ἀκοντὰς ἀκόμη νὰ γελῶμεν καὶ νὰ ἐθουμῶμεν καὶ νὰ ἀπολαμβάνωμεν τὴν ζωὴν, ἢ ἀπόκρεω εἶναι τρελλή. Μία καὶ αὐτὴ περισσότερον πλάγη, μίαν διακτροπὴ τῆς ἀληθείας, μίαν ἐπισφράγιση τῆς παράγνώρισεως τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ τῶν ποικίλων ἀναγκῶν αὐτῆς. Ὅπως δὴ ποτὲ τρελλὴ ἢ φρόνιμος ἢ Ἀπόκρεω ἔρετος τοὺ ἀχρῆστον ὑπῆρξε ζωηρὰ, ὕπρηξε χορευτικῆ, ὑπῆρξε πλουσία εἰς ψυχαγωγίαν καθ' ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις. Χοροὶ ἐπίσημοι καὶ ἀνεπίσημοι, ἐσπερίδες μετ' ἀξιώσεως καὶ ἀνευ ἀξιώσεων, κομητὰ τὰ τῶν Ἀπόκρεω, παρελάσεις καρναβάλων, ὅλα αὐτὰ ἀπέσπασαν ὀλίγον τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν μονοτονίαν τῶν καθημερινῶν ἀσχολιῶν καὶ μεριμῶν του καὶ ἔδωκαν εἰς τὴν νεότητά νεαν ἀφορμὴν πρὸς συγκινήσεις καὶ εἰς τὸ κάλλος νέαν εὐκαιρίαν, ὅπως ἀναλάβῃ τὰ σαλπῆρα του, καὶ εἰς τὸ πνεῦμα νέον τρῶ-

πον, όπως εκδηλωθή ζωηρόν και σπινθηροβόλον, και εις την χαράν νέαν πρόφασιν, όπως αναλάβη τὰ ἐπι τῶν ἀνθρώπων κράτος τῆς νωθῆς καὶ ἀδύνατης ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀλλ' εἰδικώτερον, ἢ ἀπόκρεω ἔκαμε τὴν ἐμφανίαν τῆς μετεμφορέως ὡραίας καὶ ἐπιτυχῆς, μετὰ κάλλος, ἄλλου αἰθῶνος καὶ συμμοῦς ἄλλων ἐποχῶν εἰς τὴν τρίτην χορευτικὴν ἐσπερίδα, ἣν ἔδωκεν ἡ κόμισσα d'Ormesson εἰς τὸ μέγαρον τῆς Γαλλικῆς Προσβείας. Αἱ κυραὶ μετμημοίσαν μόνον τὰς κεφαλὰς των, εἶναι ἀληθῆς, ἀλλ' ὑπὸ τὴν πουδρорισμένην κόμην καὶ τὰς λευκὰς περόνας καὶ τοὺς πῖλους Directoire καὶ Empire αἱ πλεῖσταί εἶχον καταστῆ ἀγνωρίστοι. Καὶ συνέβη ἐδῶ τὸ παραδόξον, ὅτι πολλὰ μὴ εὐειδέως κἀν ἀνεδειχθησαν ὡραῖαι, μετὰ λευκὰ μαλλιά των καὶ ἄλλαι ὡραῖαι ἔμειναν σχεδὸν ἀπαράτητοι ὑπὸ τὰς παραδόξους καὶ ἀσυνήθεις κεφαλὰς των. Ἐπρεπε νὰ δοθῆ ἡ ὡραία χορευτικὴ αὐτῆ ἐσπερίδι διὰ νὰ πεισθοῦν ἴσως πολλὰ, ὅτι ἡ λευκὴ κόμη εἶναι πολλὰκις ἀληθῆς στολισμὸς διὰ τὸ πρόσωπον καὶ ὅτι αἱ νομίζουσαι ὅτι ἐξωραϊζονται μετὰ τὰ παχέα στρώματα τῆς βαφῆς, τὰ ὁποῖα ἀπλώνουν ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς των πλακῶνται. Ἡ κ. Στίγη, ἡ ὁποία κατεργάσθη ὅλας αὐτὰς τὰς γυναικείας κεφαλὰς καὶ ἐπέφερεν ὅλην τὴν ἐπανόστασιν εἰς τὰ πρόσωπα, ἡ ὁποία δι' ὀλίγων κινήσεων τῶν χειρῶν τῆς μετέβαλε μίαν ὀλόκληρον μεγάλην ἀθύσαν τοῦ τέλους τοῦ XIX αἰῶνος εἰς ἀθύσαν τέλειαν τοῦ XVIII αἰῶνος, ἀνεδείχθη πάλιν ἄξια τῆς φήμης τῆς.

Καὶ ἀλλοῦ ἡ ἀπόκρεω εἰσήλασε ζωηρὰ καὶ θορυβώδη μετὰ τὴν μετεμφορῆσιν ὅλου τοῦ μικροκόσμου τῶν Ἀθηναίων, ὅλων τῶν μικρῶν δεσποινίδων, τῶν ἀπὸ τεσσάρων εἰς δώδεκα ἐτῶν, καὶ τῶν συνομηλικῶν τῶν μικρῶν καθολικῶν, τῶν προσκλήθεντων νὰ χορευθοῦν εἰς τὸν φιλοξενον οἶκον τῆς κ. Μάτσα. Ἐκεῖ πλεον καθ' ὅλην τὴν μεταμεσημβρίαν τῆς τετάρτης, ἡ χαρὰ ἡ ἀθῶα, ἡ ἀδολογία, ἡ ἀγνή ἐπιτερυγισέν εἰς ὅλας τὰς παιδικὰς ψυχὰς, καὶ ἡ διασκεδασίς ὑπῆρξεν ἴσως ἡ ἀπολυτικωτέρα καὶ μᾶλλον ἀληθινή τῆς χειμερινῆς περιόδου. Ἐνας μικρὸς διάβολος, φίλος μου, ἂν καὶ διάβολος, διεκρίθη μετὰ τὸ ὅλον τῶν συγχορευτῶν τῶν καὶ κατέλαβε τὰ πρωτεῖα, καὶ ὁποῖα κανεῖς δὲν ἠδυνήθη νὰ τοῦ διεκδικήσῃ.

Ἡ Ἐταιρία τῶν Ἑορτῶν

Ἀλλ' ὅτι ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς ἰδιοπροτομίας τῶν κοσμοῦ ὅλων τῶν τάξεων εἶναι αἰτιομητοῦς ἐπὶ τὸσον καιρὸν ἀγγελλόμεναι παρελάσεις τῆς πομπῆς τοῦ Καρναβάλου, ἡ ὁποία ἀνεβλήθη ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς εἰς τὴν Πέμπτην καὶ ἀπὸ τῆς Πέμπτης εἰς τὴν Παρασκευὴν ἕνεκα τῆς κακοκαιρίας.

Ἡ Ἐταιρία τῶν Ἑορτῶν ἐργάζεται βεβαίως μετὰ πολὺν ἐνθουσιασμὸν καὶ δὲν εἶναι μακρὸν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν αἱ εορταὶ τῶν Ἀθηναίων θὰ δύνανται νὰ συγκριθοῦν μετὰ τῆς Νίσης. Ἀλλ' εἰς τοῦτο πρέπει νὰ βοηθηθῇ ἡ ἐν λόγῳ ἔταιρία καὶ ἀπὸ τὸ κοινὸν καὶ ἰδίως ἀπὸ ἐκείνους, οἵτινες εἶναι εἰς κατὰστάσιν καὶ νὰ συλλάβουν μίαν ὡραίαν ἰδέαν καὶ νὰ τὴν ἐκτελέσωσιν.

Τὰ παρὰ τῆς Ἐταιρίας ὀριζόμενα βραβεία καὶ γενναῖα εἶναι καὶ ἀμεροληπίτως ἀπονέμονται. Μία ὡραία δὲ μασηκράτα ὅταν ὑπάρχῃ πνεύμα καὶ καλοιοθησία δὲν ἀπαιτεῖ μεγάλας δαπάνας. Αἶφνης εἰς τὴν παρελάσιν τῆς Παρασκευῆς πλὴν

τῶν τριῶν τεσσάρων μεγάλων ἀρμάτων, ἠδύναστοι καὶ ὑπάρχουν καὶ μικραὶ παραστάσεις, αἱ ὁποῖαι καὶ νὰ πλουτίσωσιν τὴν πομπὴν καὶ μεγαλητέρως νὰ προσδώσωσιν ζωηρότητα εἰς τὴν εορτὴν καὶ νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα δὲν ἐξηφανίσθη ἐντελῶς ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὡραίου νὰ ἀναπτύξωσιν παρὰ τῷ λαῷ.

Ἀλλὰ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην συνέβη ἕ.τι συμβαίνει πάντοτε. Νὰ περιμένῃ ὁ εἰς ἀπὸ τῶν ἄλλων καὶ ὅλοι ἀπὸ τὴν Ἐταιρίαν τῶν Ἑορτῶν, χωρὶς οὐδεὶς νὰ λαμβάνῃ καμμίαν πρωτοβουλίαν, οὐδεὶς νὰ κατέρχεται εἰς τὸ πεδίον τῆς διασκεδάσεως, ἐφωδιασμένος μετὰ τρόπον, ὥστε καὶ νὰ εὐθυμῆσῃ καὶ νὰ γελᾷ καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ ὁ ἴδιος καὶ νὰ κοροπίσῃ γύρω του τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν χαρὰν.

Πραχτὸς ἡ ἀγνή ἡ παρὰστάσις, ἡ μᾶλλον καλλιτεχνικὴ ὡς εἰκὼν, ἡ μᾶλλον κομψὴ καὶ ἀβρὰ καὶ φωτεινὴ ὑπὸ αἰσθητικὴν ἔποψιν, δὲν ἀπῆρθε βεβαίως οὔτε πολὺν κόπον, οὔτε πολλὰς θυσίας. Ἀλλ' ἔτο ἡ μόνη πτελεῖα, εἰς ἣν δὲν ἀπῆλθον τις παρεκτονίας, καὶ ἡ ὁποία ἰκανοποιεῖ τὰς καλλισθητικὰς μόνον ἀξιώσεις τοῦ κοινῶς.

Ἐώρα δὲν θὰ ἦτο ἄρα δυνατόν ὁ Πρόεδρος τοῦ Κομητᾶτου κ. Ἰορδανόπουλος καὶ ὁ γραμματεὺς κ. Γρη. Σαουάτσος, ἀνθρωποι καὶ οἱ δύο εὐφρεῖς καὶ καλαίσθητοι, νὰ ὀρίξουν μερικὰς παρεκτάσεις, νὰ θίδουν μερικὰς ὀδηγίας, συγκάλουντες ὁμίλους νέων, οἱ ὅποιοι θὰ προσβάνον εἰς ἐκτελέσιν τῶν παρεκτάσεων αὐτῶν καὶ νὰ ἐκτελέσωσιν τὸν ἴδιον.

Καὶ πρὸ τῆς παρελάσεως τῆς πομπῆς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνεταί παρ' αὐτῶν μὲν ἐπιθεωρησις, ἵνα ὑποδεικνωσιν οὕτοι τὰς ἀτελείας καὶ κλονίζωσιν τὰ τῆς θέσεως ἐκάστης παρεκτάσεως ἐν τῇ πομπῇ; Ἐὰν ἠξέυραμεν, ὅτι ἡ Ἐταιρία τῶν Ἑορτῶν ἔχη ἀρκετὰ μέσα θὰ συστήσῃ μετὰ βίαιον ὁ γραμματεὺς τῆς μεθ' ἐνός ἐκ τῶν κομητῶρων τῆς εἰς Νίσαν διὰ νὰ ἴδουν πῶς διοργανώνονται ἐκεῖ αἱ τοιαῦται εορταί. Καὶ οὕτως νὰ κατορθωθῇ νὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς ἀπόκρεω, εἰς τὰς ὁποίας καὶ οἱ ὁμογενεῖς νὰ συρροῦν καὶ οἱ ζῆνοι νὰ ἀπακομίωσιν καλλιτέρας ἐπιπτώσεις καὶ χορηγίας καὶ κυκλοφορήσῃ καὶ ὁ λαὸς νὰ διασκεδάσῃ.

Διὰ τὸν ἰσορροπῆν τῆς ἐρχομένης Κυριακῆς, εἰς τὴν ὁποίαν τοιαύτη προμνηστικὴ συρροή κἀμμου, ἀν' ἐνεργήθη ὡραῖος ἀνθοπόλεμος, ὅπως γίνεταί εἰς τοὺς τοιοῦτους χοροὺς τῶν εὐρωπαικῶν μεγαλοπόλεων. Ἀς προετοιμασθῶμεν ἐκ τῶν προτέρων, τῇ ὑποδείξει τῆς Ἐταιρίας, ἀριθμὸς νέων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, οἱ ὅποιοι νὰ ἀποτελέσωσιν τετραχορδούς καὶ λακνιστὰς ἀπὸ ὡραίας ἐνδυμασίας, εἴτε τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἢ καὶ ἀλλανόποχων. Πρὸ ἐτῶν εἰς τοιοῦτον χορὸν ἐν Ρωσίᾳ εἴχομεν ἴδει εἰς μίαν ἀθύσαν τεσσαρὰς ἐγκυκλίους ἀπὸ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ; διαβόλους, μαζούρους καὶ εὐθρούς, οἱ ὅποιοι μετὰ τὰ κρουδονάκιων καὶ τὰ συρίγματα των ἀπετέλουν αἰσθάν πικρὰν, δαιμόνιον. Κάθε μίαν ἀπὸ τὰς ἐνδυμασίας αὐτὰς δὲν στοιχίζει περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι δραχμάς. Ἀλλὰ τὰ ὡραῖα καὶ θεαματικὸν σύνολον καὶ πόσον διασκεδαστικόν.

Ἄς ριφθοῦν ἐπὶ τέλους ἔστω καὶ διὰ τῶν ἐφημερίδων μερικαὶ τοιαῦται ἰδέαι εἰς τὸ κοινόν, εἰς τὴν νεολαίαν, ἡ ὁποία θέλει νὰ διασκεδάσῃ, εἰς τὰς κλίμακας, αἱ ὁποῖαι ἔμπορουν νὰ εὐαρεστοῦν. Τὰ ντόμια εἶναι πράγματα πολὺ μόνότονα, πο

ἀχρα καὶ πλὴν τοῦ δὲν κρύπτουσιν τὸν μετεμφορέμενον, οὐδὲ μίαν ἄλλην χάριν προσδίδουσιν καὶ οὐδὲ ὅπως συντελοῦν εἰς τὸν πλουτισμὸν μιᾶς θεαματικῆς εορτῆς.

(Μία προσωπιδιοφόρος)

ΠΑΙΔΕΣ ΖΩΟΦΙΛΟΙ

Καὶ δευτέραν εορτὴν ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τῆς Ἐταιρίας τῶν Ζωοφίλων διοργανώσεν ὁ ἐπιθεωρητὴς τῶν δημ. σχολείων Ἀττικῆς κ. Μεγαλόπουλος. Εἰς αὐτὴν εἶχον κληθῆ οἱ μεγαλύτεροι μαθηταὶ τῶν δημοτικῶν σχολείων, τοὺς ὁποίους θὰ ἀκολουθήσωσιν ὅλοι οἱ μαθηταὶ καὶ τοῦ Πειραιῶς καὶ τῶν προαστείων καὶ τῶν χωριῶν ἀκόμη. Ἀπὸ δ. κ. Μεγαλόπουλος ἀνέλαβε τὸ ἔργον αὐτό, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι θὰ καταστῇ ὁ πολυτιμότερος μοχλὸς τῆς Ἐταιρίας τῶν Ζωοφίλων, ἡ ὁποία διὰ αὐτοῦ θὰ παρασκευάσῃ μέλη καὶ ὁπαδοὺς τῆς ὀλόκληρον τὴν γενεάν τοῦ μέλλοντος.

Ὁ κ. Μεγαλόπουλος ἀνεδείχθη νεωτέριστος καὶ ἀνάκαις νιστὴ δραστήριος καὶ ἐντελῶς ζῆνος πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ρουτίνας, ἡ ὁποία δὲν συντελεῖ βεβαίως εἰς τὴν πρόσδοξόν μας. Πρῶτος αὐτὸς εἰσήγαγε τὴν καλλιέργειαν τοῦ μεταξωκόλληκος εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα τῶν θηλέων, ζωογονῶν αὐτὰ ἕνα κλάδον βιομηχανίας καὶ παραγωγῆς πλούτου ἐν Ἑλλάδι, ὁ ὁποῖος διέτρεξε τὸν κίνδυνον νὰ χαθῆ ἐντελῶς. Αὐτὸς εἰσήγαγε τὴν κηπουρικὴν εἰς τὰ σχολεῖα τῶν ἀρρένων, δι' ἣν τόσα διδάσκονται τὰ μικρὰ καὶ τόσον ποτε κίλλει ὁ τρόπος τῆς ἐκπαίδευσῆς των. Αὐτὸς διωργάωσεν

ΕΠΙΦΥΛΔΙΣ

ΤΟ ΑΓΡΙΟ ΑΓΙΟΚΛΗΜΑ

Μίαν ἱσπερὸν, ὁ φίλος μου Ἰάκωβος καὶ ἐγὼ διηργάσαμεν ἀπὸ ἕνα λιβάδι πλησίον τῆς θαλάσσης, ὅπου εἶω καὶ ἐκεῖ εἶσαν καὶ ξανθὲς ἀγέλαδες. Κανένα δένδρον δὲν διέκοπτε τὴν μονοτονίαν τῆς βοσκῆς, μόνον κατὰ διαστήματα μεγάλα ἀγκάθια ὕψωναν τὰ ξηρὰ κλάδια των καὶ ἀνάμυσσά εἰς αὐτὰ ἐπέλεκοντο τὰ ἀνησμένα καὶ δροσερὰ ἀγκυλοκλήματα. Ὁ ἀέρας ἦτο γεμάτος ἀπὸ τὴν μεθυστικὴν εὐωδίαν των.

Ἀγαθὸ αὐτὸ τὸ ἀγρὸν ἀγιοκλήμας εἶπεν ὁ Ἰάκωβος ὑπερηφάνως μετ' ἡδονῆς τὸ ἀρωμά του. Οἱ ἰδιότροποι κλάδοι του μετὰ τὸ κυανοπράσινον χροῖμα των τοῦ ἔχον ὅλην τὴν χάριν τῆς νεότητος, τὰ μερόλευκα ἄνθη των ὁμοιάζουσιν μετὰ τρυσεὰ δάκτυλα, τὸ ἀρωμά του εἶναι μεθυστικόν ὡς ἀγάπη, ἡ ὁποία ἀρχικεωδῶς νῶον ρομπελάει, ρομπελάει.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν εἶχον λάβει θέσιν εἰς τὴν διακείρισιν τῶν κτημάτων καὶ εἶχον τὴν πολὺ ὀλίγην ἐπικερδὴ θέσιν τοῦ ὑπεραριθμοῦ. Τὰ καθήκοντά μου ἦσαν κυρίως ἀναπληρωτικά. Ὅταν ἕνας ἐπάλληλος ἐλάμβανεν ἀδειαν μὴ ἀνῆλθον νὰ τὴν ἀναπληρῶ εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ ἡ θέσις αὐτῆς εἶχε μὴ ὀλίγην ἀποδοτικότητα, ἡ ἔνα πρῶτη, τὸ ὅποσον περὶ ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, εἶχον ὁμως καὶ τὴν ἡλικίαν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀγαποῦν τὰς ἀλλαγὰς.

Ἡμέραν τινὰ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Δεκεμβρίου διεβέχθη ν' ἀναπληρώσω εἰς τὴν ἑπικερδῆ θέσιν ὁ ὁποῖος ἤλλαξε διαμονὴν χωρὶς νὰ περιμένῃ τὸν ἀντικαταστάτην μου. Ἐπειδὴ ἡ θέσις εἶναι κενὴ καὶ θὰ ἔχῃ ὅλον τὸν μισθόν, ἀν' ἐξ ὑπεραριθμοῦ, ὁ ὁποῖος ζῆ μετὰ τὴν ἀληθείαν καλὴ τύχην. Ὁ πατήρ μου ἐκρίνεν αὐτὸν καὶ αὐτὸς τὸ πρᾶγμα βεβαίως, διότι ὅταν εἶδον μὴ εἶμαι μόνον πενήντα δραχμ. Ἐσφαλὸν λατῶν, διὰ τὴν νέαν μου θέσιν μετὰ τὸ ἄλλαγμα χρήματα ἀλλὰ πολὺ εὐχαρίστημένος. Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἡ συγκοινωνία ἦτο πολὺ δύσκολος. Ὅταν ἡ ταχυδρομικὴ ἀμαξία εὐθασεν εἰς τὸ Σινγαι, εἶπα ὅτι ἡ ἄλλη εἶχε φέγει καὶ οὐκ ἐπρεπε νὰ τελευτήσω περὶ τὸν δρόμον μου. Ἦμην καλὸς περὶ τὸν δρόμον καὶ τρεῖς λευγα-δράμας δὲν με ἐφόδιον ἡ κολούθησα ἕνα δρόμον πλῆ

ἐκθέσεις ἰχθυογραφίας καὶ καλλιγραφίας τῶν δημοτικῶν σχολείων ἐννοῶν τὴν σημασίαν τῆς ἔξεως τῆς καλῆς καὶ τακτικῆς γραφῆς ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν παίδων. Τέλος εἶναι ἐκ τῶν παραγόντων τῶν πολυτιμῶν καὶ ἀδύνατων τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς δημοτικῆς μας παιδείσεως, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος αὐτὴ ἡ μεταρρυθμίσις τοῦ εὐαγγελικοῦ καὶ κοινωνικοῦ καθεστώδους μας.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Νεφράκια βιδελίαια ἢ καὶ πρόβεια ἀλλεστὰ Σχετάτε τα εἶδη δύο ἀπαίρεσαι τὸ σκληρὸν μέρος τῶν νεφρῶν, καὶ κόψατέ τα ὡς εἰς λεπτά σκελίδια. Βάλτετ εἰς βραστὴν νερόν 3-4 λεπτά με ὀλίγον ἄλας. Στεγνώσατέ τα. Λιώσατε βούτυρον, κοκκινώσατέ τα 5 λεπτά, βγάλετέ τα ἀπὸ τὴν φωτιά, ἄλευρώσατέ τα. Ἐχετέ βράσει ἰδιαίτερος ἕνα ποτήρι ἀσπρὸ κρασί, με ἄρκετὸ μαιντανὸ καὶ ἀλατισπέρον. Τὸ χύνετε εἰς τὰ νεφράκια σας προσθέτετε ἕναν κουταλιῶν βούτυρον, τὰ ἀφίνετε νὰ παροῦν δύο βράσεις καὶ τὰ κατεβάζετε. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἐργασία πρέπει νὰ γίνῃ γρηγορὰ, διότι τὰ νεφράκια, ἂν μείνουν πολὺ εἰς τὴν φωτιὰ σκληραίνουσιν. νοσηροῦσιν ὅτι εἰς τὸν δρόμον μου

Πρὸς τὰς κ. κ. συνδρομητριάς μας

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομητριάς τῆς Ἑφημ. τῶν Κυπρίων, ὡς καὶ αἱ κ. κ. ἀνταποκρίτριαί καὶ ἀνταποκρίται, αἱ καθυστέρουσαι, ἐξόφλησιν τῶν λησμένων τοῦ ληξάντος ἔτους, νὰ σπεύσωσι νὰ ἀποστείλωσι τὰ καθυσπερομένηα, ἵνα καὶ ἡ διαχειριστὴς τῆς Ἑφημερίδος δυνηθῇ νὰ κλείσῃ πάντα ἀνοικτὸν λησμὸν καὶ πρὸς εἰς τακτοποιήσιν τῶν βιβλίων τῆς.

Παρακαλοῦνται ἐπίσης αἱ λαδοῦσαι ἡμερολογίαι νὰ εὐαρεστοῦσθῃσι νὰ ἀποστείλωσι τὸ ἀντίτιμόν.

Ἐπὶ τῆς Chalette. Ὁ ὁράνος ἦτο σχεδὸν σκεπασμένος ἀπὸ σύννεφα καὶ μόνον εἶω καὶ ἐκεῖ περνοῦσαν μερικὰς φωτεινὰς ἀστῆρας καὶ οἱ ὅλοιμοι ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ ἀγρία ἀγιοκλήματα. Καθὼς ἕπεροσθα, ἔκοπα τοὺς περισσότερον ἀνησμένους κλώνους καὶ ὅταν ἔρθετα τελεῖ εἰς τὸ τέμα τοῦ δρόμου μου εἶχα κἀμὴ μίαν μεγάλην ἀνθοδέσμη ἀπὸ τῶν κόκκινα καὶ ἰσχυρὰ ἀστὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἐπέκρινον τὸν βράδον ἀέρα μετὰ τὸ μεθυστικὸν ἀρωμά των.

Τὸ γραφεῖόν ἐκεῖτο ἔξω τοῦ χωρίου, εἰς μίαν παλαιάν οἰκίαν με κήπον. Ὅταν εἰσῆλθον, εὗρον τὸν εἰσπράκτορα, ὁ ὁποῖος ὀνομαζέτο Dornil, πολὺ ἀνησυχῶν μετὰ τῶν ἐγγράφων των. Μόλις τοῦ εἶπον τὴν ἰδιότητά μου:

— Ἄ! μοῦ εἶπε, σὰς ἐπερίμενα ἀνοπομόνω, πρέπει νὰ φύγω εἰς τὰς 3 καὶ ἀφῆν εἰς τὴν γυναῖκά μου τὴν φροντίδα τῶν πραγμάτων μας... Ἀμείσω δὲ τὰς παραδόξους τὴν ὑπερλίαν.

Ὁ εἰσπράκτωρ ἦτο μικροῦ ἀνάστηματος, νεὸς ἀκόμη, ἀλλ' ἀθηνεῖκος, χαρκατῆρος φαλακρὸς, μετὰ μάτια ἄχρσα. Μετὰ τὴν ἀπαρίθησιν τῶν διαφόρων λογαριασμῶν, μοῦ ἔδωκε μίαν σημείωσιν μετὰ διαφόρους ἀριθμούς.

— Αὐτό, μοῦ εἶπεν, εἶναι ἀκριβῆς σημείωσις ὅλων τῶν ἐπίπλων τοῦ γραφείου. Τα ἐπίπλα θὰ λάθῃ ὁ δικαστοὺς ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ χρόνος ἐπέλει θε με ὑποχρεώσῃ, ἐὰν μοῦ εὐσῆτε τὸ ἀντίτιμόν, ἡ ἐκατὸν εἴκοσι πέντε δραχ.

— Ἐκατὸν εἴκοσι πέντε δραχ. καὶ δὲν εἶχον παρὰ τὰς πενήντα, τὰς ὁποίας εἶχον λάβει παρὰ τοῦ πατρὸς μου. Εὐρέθην πολὺ στενωχωρημένος μετὰ ἀπροσδοκῆτον αὐτὸ συμβῆν, διότι ἀπὸ ἐνθροῖον δὲν ἠθελῶν νὰ τοῦ εἶπω ὅτι δὲν εἶχον παραμυθῶν πενήντα δραχ. καὶ ἀπεράστα ἠδῆ ἀρνηθῶ ὀριστικῶς ἵνα πληρώσω τὰ χρήματα αὐτά, τὰ ὁποῖα ἴσως ἀντικαταστάτης τοῦ κ. Davril δὲν θὰ ἀνελάμβανεν.

— Δὲν ἐννοῶ τὴν ἀρνήσιν σας, εἶπε, αὐτὸ γίνεταί καθημερινῶς μετὰ συνάδελφον καὶ οὐδέποτε ἔφερε δύσκολος. Ἐν ἰσπερὶ οὗτος εἶς ἄλλ.

— Ἠρηθὴν καὶ κἀμὴ καὶ ὁ κ. Davril, εἰκὼν ὅτι ἐχρὼν λάβει ὀριστικὴν ἀπόφασιν, ἀπὸ ἐκείτασε τὸ ὡρολόγιόν του, ἔλαβε τὸ καπέλλο του καὶ ἐχώρησθημεν ψυχρῶς. Ἀμα ἔμεινα μόνος εἰργασθῆν μέχρι τῆς ἑκτης ὥρας διὰ νὰ τακτοποιήσω τὰ πάντα, ἔπειτα ἐπέηξα καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ ξενόδοξόν καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸ γραφεῖόν. Ὅσον ἐφοβούσαε τόσον ἐυφραδῆκα στενωχωρημένος. Ἡμῖν δυσἀρεστημένος, μετὰ τὸν ἑαυτὸν μου καὶ ὠργισμένος μετὰ κ. Davril. Ἐνῶ ἴδον βυθισμένος εἰς τὰς μελαγχολικὰς αὐτὰς σκέψεις μου μίαν γυναικίαν εὐωδία με ἔκαμε νὰ ἐνθουμῶ τὴν ἀπὸ ἀγιοκλήμα ἀνθοδέσμη μου τὴν ὁποίαν εἰσέρχόμενος εἶχα ἀφήσει ἔπάνω εἰς ἕνα γραφεῖόν. Ἀνάψα τὴ

ΑΙ ΑΓΓΛΙΔΕΣ ΜΑΘΗΤΡΙΑΙ

Είπομεν έως τώρα πώς ασκούνται και πώς διέρχονται τὰς ἐσπερίδας των αἱ Ἀγγλίδες μαθήτριά. Τώρα μένει νὰ ἰδῶμεν πῶς σπουδάζουν. Ἐγγίνει μία μαθήτριά τοῦ Girton ἢ τοῦ North London Collegiate γινώσκει πολύ καλλίτερα τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Λατίνους κλασικούς ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν της, τὸν σπουδαστὴν τοῦ Oxford καὶ τοῦ Cambridge. Ἐν γένει ὅμως καὶ εἰς τὰ παρθεναγωγεία ἡ κλασικὴ παιδεία μετριάζεται ὀσημέραι καὶ ὑπάρχει μεγάλη διαφορά μετὰ τῶν μικρῶν μὲς τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς βασιλείας τῆς Βικτωρίας καὶ τῶν τοῦ Βουήμισσως αὐτῆς, αἵτινες εἶναι ζωντανὰ ἐγκυκλοπαιδεύει καὶ ἀποτέλουν σήμερον τὴν δοξάν καὶ τὸ στόλισμα τῆς Βρετανικῆς κοινωνίας. Μεταξὺ τούτων ὑπῆρξαν κατὰ τὰς ἀρχαίας τῶν προηγηθειῶν δεκάτηριδων καὶ μερικὰ θύματα τῆς κλασικῆς παιδείας. Ἀλλ' ἡ γυναῖκα αὐτὰ αἱ ὅπου καταβύθησαν νὰ ἀποστηθίζων ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸ ἄλλο ἔχον τὸν Ἀγαμέμνονα τοῦ Αἰσχύλου, καὶ ἔκαμνον ἴσων κατὰ κράτος πρὸ τῆς ὥρας των τοῦ δικαιώματος νὰ φέρουν ὀμματωχὰ λια, παρεσχόν ἐν τούτοις εἰς τὸ φύλον τῶν μεγίστην ἐκδούλευσιν. Μὲ τὸν κίνδυνον νὰ θικαταστῶσιν ἀντικείμενον ἐμπαιγμῶν ἐγενετο παρτίτοι νὰ πιστοποιηθῇ ἡ ἀρχὴ τῆς πνευματικῆς ἰσότητος τῶν δύο φύλων. Ἐκν δὲ αἱ σημεριναὶ νεαὶ Ἀγγλίδες εἶναι σοφώτεραι τῶν ἀδελφῶν των ὀρείλου τοῦτο εἰς τὴν προηγηθειῶν αὐτῶν γενεῶν, ἡ ὅποια ἐπεδοθὶ μετὰ τὸς ἐπιτυχίας εἰς τὴν μελέτην τῆς γλώσσης τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Πλάτωνος.

λάμπα μου καὶ ἐπῆρα ἕνα βάζο καὶ ἔβαλα τὰ ἄνθη μου μέσα εἰς ἄλλοτερό νερό. Ἡ θεὰ τους καὶ ἡ μεθυστικὴ εὐωδία τους, με καθυσάχασαν ὀλίγον καὶ ἔλαβα ἕνα βιβλίο καὶ ἤρμισα νὰ διαβάζω, πλησίον εἰς τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο. Μόλις εἶχον τελειώσει μία σελίδα καὶ κάποιος ἐκτύπησε σιγὰ σιγὰ εἰς τὴν θύρα μου. «Εἰσελθετε. Ἐἶδον εἰς τὸ ἀνοικτὸ τῆς πόρτας νὰ φανῇ μία θεατρικὴ κυρία με φόρεμα ταπεινῶν. Ἡ ἄγνωστος ἐπισκέπτεις εἶπε τὸ ὄνομά της, ἦτο ἡ κυρία Danyil, ἡλικίας ἐκοσιπέντε, χρόνων σχεδόν, μικροκαμωμένη, πολλὴ λευκὴ, με μαλλιά καστανά, ἔχουσα κάποιαν χάριν εἰς ὅλο τὸ παράστημά της, ὅπως τὰ ἀγοκλήματα μου. — Ἐἶδα φῶς εἰς τὸ δωμάτιόν σας κύριε, μὲ εἶπε δικαιολογημένη, καὶ ἦλθον διὰ νὰ σὰς παραδώσω τὰ κλειδιά τῆς οἰκίας, διότι μετ' ὀλίγον θὰ φύγω. Ἡ γέροντις ἔθεσε τὰ κλειδιά ἐπάνω ἐπὶ τραπεζῆς μου, ἔπειτα με ἐκτίναξε με κάποιαν ἐκπληξιν. Ὁ σύζυγός της θὰ με εἶχε βεβαίως περιγράψει ὡς ἕνα ἀγρίον, καὶ ἐξεπλάγη εὐθεῖα ἑνωπιῶν ἐνός νέου μάλλον καλοῦ ἐξωτερικοῦ, μελαγχολικοῦ καὶ εὐγενούς. — Μετὰ μικρὰν αἰσθηθῆν μου εἶπε με κάποιαν ἐκπληξιν : — Δὲν ἐφέρεθη εὐγενῶς ἀνούμενος αὐτὸ, τὸ ὅποσον σὰς ἐξήγησε ὁ κύριος Danyil . . . καὶ ὅμως ἦτο τὸσον ἀπλοῦν. Καὶ αὐτὴ ἐπίσης εὐρίσκει ὅτι δὲν ἐφέρεθη καλὰ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν. Ὅσον ἡ δυσἀρέσκεια τοῦ συζύγου της με εἶχε ἀφήσει ἀδιάφορον, τὸσον τώρα αἱ ἐπιπλήξεις τῆς ὄραφας αὐτῆς γυναικὸς μου ἔκαμαν αἰσθηθῆν. Μοῦ ἐκόσκιζε νὰ ἀποκαρυνθῇ με τὴν ἐπιτύωσιν, ὅτι ἐφέρεθη ὡς ἄνθρωπος κακός καὶ δύστροπος. Ἐπροτίμησα νὰ ταπεινωθῶ ἐνωπιῶν της παρὰ νὰ τὴν ἀφήσω νὰ ἔχη τὸσον κακὴν ἰδέαν δι' ἐμέ. Τῆς ὄραφισθην ὅτι δὲν ἦτο ἐκ μέρους μου ὅτι κακὴ θελήσει, ὅτι λόγος φιλικῶν ῥημάτων, αἱ ὅποιαι με ἔκαμαν νὰ φερθῶ ὅστω ἡμῖν τὸσον ταραχμῆνος, τὸσον λυπημένος, ὅταν τῆς ἐξηγοῦσα τὴν οικονομικὴν μου κατάστασιν, ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ κλαύσω. Ἀπὸ τὴν συγκίνησιν μου ἐνόησε ὅτι ἡμῶν εὐλακρῆς καὶ με ἐλυπήθη . . . Ἐμειδίασε καὶ μου εἶπε : — Ἐλάτε, μὴν ἀπελπίζεσθε . . . Δὲν εἶναι ἀσύνηθες πρᾶγμα νὰ μὴν ἔχη κανεὶς πάντα χρήματα, ἡσυχάσατε, θὰ λησμονήσω τὸ συμβάν. Ἐγὼ μὲ ὁμίλει, καὶ διὰ νὰ με βεβαιώσῃ διὰ τοῦ λόγου της, ἔλαβε ἕνα κάθισμα καὶ ἐκάθισεν. Ἐσκυψε πρὸς τὴν ἀνωδέσμηγν τοῦ ἀγοκλήματος καὶ με εὐχαρίστησιν ἀνέπεσε τὸ μεθυστικὸν ἄρωμά της. Ἐνῶ ἤτο τὸσον πλησίον εἰς τὰ ἀγαπημένα μου ἄνθη ἐπανέλαθον. — Ἡ οἰκογενεὰ σας λοιπὸν δὲν σὰς δίδει χρήματα; Τὸ γνωρίζω αὐτὸ

Ἄπο τινων ἐτῶν παρατηρεῖται ζωηρὰ ἀντίδρασις εἰς τὴν ὑπερβολικὴν ἐπικράτησιν τῆς κλασικῆς φιλολογίας καὶ αἱ ἐπιστήμαι καὶ ἰδίαι αἱ θετικαί, αἱ παραμεληθεῖσαι κατ' ἀρχὰς θριαμβεύουν ἤδη κατ' ὅλην τὴν γραμμὴν. Ὁ πλοῦτος τῶν γεωλογικῶν καὶ ἄλλων ἐπιστημονικῶν συλλόγων τῶν Παρθεναγωγείων τῆς Ἀγγλίας εἶναι τὸ ἀπτόν σημειῶν τῆς νέας τάσεως τῆς ἐκπαίδευσως τῶν θηλέων, ἡ ὅποια ἀποτελεῖ τὸ ἐντελέστερον πρότυπον τῆς γυναικείας ἀγωγῆς τῆς τε σωματικῆς, πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς. Ἐάν μάλιστα ληθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι τελευταίως αἱ νεαὶ μὲς ἀσκοῦνται εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ θεοῦ λόγου καὶ ὅτι οἱ καλλίτεροι σήμερον ἰσοκλήρους τῆς Ἀγγλίας εἶναι αἱ γυναῖκες, τότε θὰ ἐννοηθῇ πόσα στάδια καὶ πόσας ὁδοὺς ἀνοίγει ἡ Ἀγγλικὴ πολιτεία εἰς τὴν γυναῖκα, τὴν ὀποίαν θεωρεῖ καὶ χαγνιώσει ἐν πάσι πολῦτιμον παράγοντα τῆς ἐθνικῆς προόδου. **Μαίρη Δέγερο.**

ΑΙ ΝΕΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΟΥ ΤΣΑΜΗ

Ἐποδηματοποιὸς τῆς Αὐλῆς. Ὁ Τσάμης καὶ πάλιν ἔφερε νέας φόρμας Παρισίων διὰ ὑποδήματα τῶν χορῶν καὶ τῶν θεάτρων καὶ τῶν ἐπιστῆμων παρουσιάσασιν κυρίων καὶ κυριῶν. Τὰ δῆματα δὲ διὰ τὴν νέαν αὐτὴν περίοδον εἶναι λεπτὰ ἀπιστευτῶς ὡς ἀπὸ μεταξι κατεσκευασμένα. Ἐφερε καὶ ἀτλάξια διαφόρων χρωμάτων, ὡς καὶ λευκὰ δι' ὑποδήματα νυμφικὰ καὶ χοροῦ. Καὶ τὰ πλέον ἄχρα καὶ ἄσχημα πόδια εἶναι κομψὰ καὶ ἀγνωρίστα ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτὴν καὶ κομψὴν ὑπόδησιν. πολὺ καλὰ, διότι καὶ ἐγὼ πολλάκις εὐρέθην εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ὅταν ἤμην κόρη. — Ἐπειτα πολὺ ἀμελῶς, καὶ διακοπτομένη κάθε στιγμὴν διὰ νὰ γελάσῃ, μὲ διηγήθη τὰς νεανικὰς της στενοχωρίας καὶ πῶς ὑπανδρεύθη τὸν κ. Danyil διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰς στενοχωρίας τὰς ὅποιαις εἶχε εἰς τὴν οἰκογενεάν της. — Ἄλλοτε μόνον! δὲν ἐγνώριζον τὸν βίον ἐνός ἀπαλλήλου καὶ φοβοῦμαι πολὺ μήπως ἀλλάξῃ τὸν μονόφθαλμον ἵππον μου με ἕνα τυφλόν! Ἐγελῶσε ἐκ νέου, καὶ μὲ ἐζητοῦσε διαφόρους πληροφορίας διὰ τὴν ζωὴν μου, με μεγάλην καλοσύνην καὶ οἰκειότητά. Ἐνῶ τῆς ἔκαμνα καὶ ἐγὼ τὰς ἐξομολογήσεις μου, καὶ τῆς ἔλεγα τὴν ἀγάνην μου διὰ τὴν ποίησιν, με δέκοσε : — Στοιχηματίζω ὅτι εἰσθε ἐρωτευμένοι! . . . Ἡμῖν ἐτοιμοὶ νὰ τῆς φωνάζω πίπτων εἰς τὰ πόδια της. «Ναί εἰμαί . . . διὰ σὰς, εἶμαι τρελλός. . . Ἀφῆρη ἡ κόρη εἰς τὸν δρόμον ὁ θύροδος ἀμάξης, ἡ γέροντις : — Ἴδου ἡ ἀμάξα . . . πρέπει νὰ φύγῃ. — Τόσον ταχέως! — Μάλιστα. . . Χαίρετε κύριε, λοιποῦμε ὅτι εἴμεθα ἡναγκασμένοι νὰ γωρρισθῶμεν τὸσον ἀποτόμως. . . Ὁ ἀ ἐγινόμεθα καλοὶ φίλοι. — Ἄ! ἐπιβύρσια πολὺ στενοχωρημένους, σὰς ἀγαπῶ ἤδη! — Διατὶ φεύγετε; . . . — Εἶσθε τρελλός! μὲ ἀπεκρίθη με μικρὰν ταραχὴν εἰς τὴν φωνήν. Ἴδου δούσατέ μου μόνον τὰ ἀγοκλήματα σας, θὰ τὰ ἔχω συντροφιὰ εἰς τὸν δρόμον καὶ ὅταν θὰ τὰ μωρξωμαί θὰ σὰς ἐνθυμούμαι. . . Ἐπῆρα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ βάζο τὰ ἄνθη μου, τὰ ἐσκούπισε με τὸ μανδύλι της διὰ νὰ μὴν βραχῇ καὶ με ἀπεχειρέθησε. — Χαίρετε! χαίρετε! . . . μὲ ἐφώνασε φεύγουσα καὶ ἐξηφανίσθη. Ἐμείνα διὰ μίαν στιγμὴν εἰς τὸ κατώφλιον, ἀκούων τὸν θόρον τῆς ἀμάξης της, ἡ ὅποια ἔφευγε ἀνάμεσα τοῦ σκότους καὶ τῆς ἡμυχίας τῆς νυκτός. . . Οὐδέποτε πλέον συννηθήμεν, ἀλλὰ ὡσάκις αἰσθάνομαι τὸ ἄρωμα τοῦ ἀγοκλήματος ἐπαναδέλω τὰ ὡς ὄνειρόν μετὰ τῆς τὸ θαυμάσιο μειδιάμα, τὸ λευκὸ προσωπάκι της, καὶ ἀπολαμβάνω καὶ πάλιν τὰς ταχέως ἔκεινας στιγμὰς τοῦ μὲλις ἀρχομένου ἔρωτος, — τὰς ὡραιότερας, διότι δὲν ἀφίνοῦν ὕπισθεν των οὔτε τὰς σκέψεις της συνειδήσεως, οὔτε τὰς πικρίας τῶν ἀπαγορευτέων. (André Theuriet).